

Els Octubreers: el Dante

Rosa Sanromà

La poció màgica de la Júlia ja la tenen tots els Octubreers i esperen com a bons minyons que els arribi l'hora d'actuar. Avui, però, tota la feina feta ha estat a punt de ser descoberta, així com l'anonimat de la tropa... per sort, ho han pogut salvar i la missió ha estat acomplerta...

Aquests dies les converses de les mares octubreeres se centren en la protecció davant de la pandèmia quan surten a l'exterior. Tenen por de fer-ho perquè és molt perillós, el focus d'infecció s'escampa ràpidament i no tenen màscares protectores per evitar el contagi. La colla dels Octubreers ja està protegida però i les seves famílies? Tota la tropa està enfeinada i fa anar el magí, com ho poden fer?

El Dante mira tot el que hi ha a casa per buscar una solució. Podrien fer màscares amb els llençols... massa perillós, han de tallar un bon tros amb les tisores; amb el paper d'alumini... ui no, que és massa contaminant, segur que no protegeix; amb els draps de cuina... calla, que deuen ser plens de bacteris; amb els bolquers... si els protegeixen de les sortides, també ho poden fer de les entrades...

-Ja ho tinc!

El Dante fa una gran rialla i espera que arribi la nit. Quan tothom s'ha adormit s'arrossega fins al canviador, s'enfila fins on tenen els recanvis de bolquers i de tovallolletes i prova si la seva idea funciona. Agafa una tovallolleta, la doblega per la meitat i n'estripa un tros a cada punta, es posa la màscara davant de la boca, fa que s'aguanti a les orelles i... eureka! Ja ho té. Baixa del canviador i va a l'habitació a buscar el mòbil de la seva mare, torna com un gatet al canviador, s'hi enfila i grava un tutorial per fer les màscares salvadores. Quan el té llest, l'envia al grup de les mares octubreeres perquè a partir de l'endemà es comencin a protegir i escampin la seva descoberta arreu. És llavors quan s'adona de l'hora: les cinc! Ui quin perill! Ha de tornar ràpidament al llit abans que el descobreixin...

-Salvat! Ja hi sóc! Estic cansadíssim, que bé que dormiré...

Però quan s'hi col·loca la seva mare s'adona d'alguna cosa estranya... el cor li batega ràpidament per la por de ser descobert i per l'emoció de l'invent... se n'haurà adonat? Ui, que ve... ai, que m'analitza... i ara el pare... Em tocarà dissimular... I només són tres quarts de sis... Quines ganes que tinc que comencin a sentir-se els avisos dels missatges...

Els Octubreers: la Júlia

Rosa Sanromà

Els primers dies de confinament a causa del Coronavirus, els mòbils de les mares dels nostres protagonistes treuen fum durant tot el dia i els Octubreers ho saben, els el volen prendre perquè els facin més cas però no hi ha manera. La principal preocupació de les progenitores octubreeres és la salut dels seus fills, per precaució no poden sortir de casa i s'hauran de saltar les maleïdes vacunes que tenen programades. Els Octubreers les odien, és una tortura i aquests primers mesos se n'han fet un tip, però les necessiten per poder dur a terme les seves missions; si no, corren un gran perill...

La Júlia, la més gran de la colla, tot el dia que rumia com ho poden fer. Quan la seva mare arriba de l'hospital cansada de lluitar amb el maleït virus se li encén la llumeta. Espera que s'assegui al sofà i s'hi adormi sense voler; entra al seu despatx i ho remena tot fins que troba un gran tresor: descobreix a la maleta de metgessa una poció màgica que els convertirà en immunes. I el millor de tot, aquest beuratge no fa mal ni fa passar males nits, al contrari, els omple de força i d'energia. Però... com ho farà per fer-la arribar a la colla dels Octubreers? No poden sortir de casa i trigaria massa de portar-la d'amagat a totes les cases dels Octubreers. Què pot fer? Hi ha d'haver alguna opció... No pot ser que no els ho pugui fer arribar... Mentre hi dóna toms sent el timbre de casa:

-Bon dia, Correus, em pot obrir?

Estan salvats! Ja ho té clar.

A la nit prepara vint-i-una cartes amb el beuratge per als Octubreers. Quan els seus pares dormen, sense fer soroll, s'escapa d'amagat gatejant fins a Correus a tirar les cartes miraculoses. S'enfila, mira l'ull de la bústia i hi introdueix els preuats sobres perquè volin des de les Terres de l'Ebre per tot Catalunya fins arribar al seu destí. Torna a casa amb la feina feta i l'esperança que els missatgers avancin ràpidament.

Quan els Octubreers els rebin ja estaran a punt d'encarar les missions que hauran de dur a terme.

Qui serà el següent?

Els Octubreers: la Laia de Sentmenat

Rosa Sanromà

Ja fa una setmana que dura el confinament. Els Octubreers estan la mar de bé, protegits de les amenaces de l'exterior i amb els pares tot el dia amatents a les seves demandes: menjar, dormir, jugar... què més poden demanar? Però avui veuen que hi ha alguna cosa que no rutlla. Les converses de les mares són tristes i els cacen alguna llàgrima amagada. Què deu passar? La petita tropa, entre joc, cançó i festa va pensant què deuen tenir. Avui a fora fa un dia esplèndid i totes les famílies de la colla busquen els rajos de sol miraculosos, que els omplen d'energia i de vitalitat.

Amb el bat de sol del migdia que cau arreu, un raig enlluerna la carona de la Laia de Sentmenat...

- Ja ho tinc! Estan tristes perquè porten massa dies tancades a casa...

Com les poden ajudar? Si estan tristes no tindran ganes de res, no podran jugar amb la tropa d'entremaliats aventurers i serà avorridíssim!

- Crec que ja sé com fer-ho...

Espera acabar de menjar i comença a fer carones al seu pare; somriu; li vol tocar la cara; tanca la boca, prem els llavis amb força:

- Pa... pa... pa...-això segur que no falla...

Exacte, el seu pare no tarda més de cinc minuts a agafar-la. Acaben de dinar... no trigaran gaire a adormir-se... rècord! Quatre minuts! Finament, aixeca la tapa del portàtil, obre el cercador i hi busca una cita. Quan ja la té, agafa el mòbil de la mare i li roba els números de telèfon de les mares dels Octubreers, crea un programa d'enviament de missatges a partir de l'ordinador; hi introdueix el números de les destinatàries; hi afegeix el text, i llestos. Ho deixa tot com ho ha trobat i es col·loca tendrament als braços del seu pare. Sent el senyal d'un missatge i observa la mare de reüll. Veu com mira el mòbil amb desconfiança, un missatge amb un remitent desconegut... i si és un virus? No se'n pot estar i l'obre:

Evita comptar els dies i assegura't que els dies comptin.

La Laia veu com la seva mare es queda parada, alça el cap en direcció al sol revitalitzador, clou les parpelles i dibuixa un gran somriure... missió acomplerta! Els Octubreers ja poden continuar jugant...

Els Octubreers

Rosa Sanromà

L'Anhel i l'Elna són dos bessons que viuen a Alcover, una vila al peu de les muntanyes de Prades plena d'història i de racons naturals que omplen d'energia tots dos germans.

Tenen mig any, però no és un mig any qualsevol, són sis mesos en què han corregut una cursa d'obstacles i els han anat passant tots: van néixer prematurs; van superar una bronquiolitis i van haver de passar deu dies a l'hospital, i ara es troben confinats a casa a causa del coronavirus, una pandèmia mundial que ha paralytitzat la vida quotidiana de tothom. Però, una vegada més, aquesta dura prova la superaran, sabeu per què? És un secret molt ben amagat... l'Anhel i l'Elna són membres del grup dels Octubreers, no els coneixeu? Doncs és un bon senyal, això vol dir que passen desapercibuts.

Els Octubreers és un grup de vint-i-cinc valents que viuen repartits per tot Catalunya. Les seves mares es reuneixen i ideen les pautes d'actuació i els Octubreers les duen a terme. Els voleu conèixer? Aquí els teniu, però heu de ser molt curiosos i no desvetllar la seva identitat o tot se n'anirà en orris...

L'Anhel i l'Elna són de l'Alt Camp, en aquesta comarca, al bonic poble de Puigpelat, viu el Martí.

A la terra ferma, tot esquivant la boira, trobem l'Ariadna a Lleida; a Alpicat, el Pol, i a Mollerussa, la Lia.

A les Terres de l'Ebre, a Roquetes, resideix la Júlia, la més gran de la colla.

La platja de Torredembarra la controlen els bessons Biel i Luca.

Si passem al Baix Llobregat, la Maia, la més avançada del grup, i la Txell habiten a Gavà; el Dante, a Sant Andreu de la Barca i la Maria, a Molins de Rei.

Al Barcelonès, trobem el Marc a l'Hospitalet de Llobregat i la capital del país, Barcelona, la controlen el Roger, les bessones Júlia i Emma i el Neil,

Al Vallès hi ha un bon trio format per les dues Laies, la Laia de Sentmenat i la Laia de Caldes de Montbui, i el Quim, que viu a Castellar del Vallès.

A Sant Martí de Tous hi ha el Roc.

A Osona, trobem a Manlleu l'Aran i el Javi i a Centelles, la Júlia.

En voleu saber més?

Si us porteu bé, ben aviat en tindreu notícies...